

Díky, maminko!

Spinkej, maličký broučku,
Pán Bůh tě chrání,
ty můžeš spát.
Spinkej, až budeš velký,
poznáš, jak tě má rád!

Tak zpívala mi maminka,
když jsem byl ještě maličký.
Jak pravdivá to byla slova,
poznal jsem až jako veliký.

Když vkládala mě do postýlky
a přikrývala peřinkou,
já usmíval se tehdy dětsky,
a chtěl vždy zůstat s maminkou.

Pak sepjala mé malé ručky,
ve velkých dlaních svých,
a řekla tiše, dětsky,
pár slov,
mě tehdy záhadných.

Já nechápal jsem tehdy
záhadná slova ta.
Až po čase jsem zjistil,
že s Ježíšem rozmlouvá.

„Teď můžeš spinkat, broučku,“
šeptala znovu.
Já až po létech jsem porozuměl
tomu slovu.

Když vyrostl jsem trošku,
své ručky jsem už spínal sám
a klekal u postýlky malé,
k upřímným modlitbám.
Maminčin zrak mne stále provázel,
někdy i nepříjemný se mi zdál.
Vždyť nebyl jsem už malé dítě,
batolit jsem se začínal.

Vyrostl ze mě bystrý hoch.
Svět přede mnou se otvíral.
Já zkusit jsem si chtěl
už všechno “šám.”

Máminy ruky jsem se pustil,
a mnohá její slova
jsem už ani nevnímal.

Když narodil se bratříček,
byl jsem už pěkně velký chlap!
Sám vylézal jsem na židli,
a táta byl můj kamarád.

Když zpívali jsme písničky,
o tom, jak Bůh má děti rád,
i já mu pomaloučku začínal
své srdce Pánu otvírat.

Až přišel den, kdy všechno
jsem Jemu dal.
Pak s celou naší rodinou
jsem písně díky Jemu
s chválou zazpíval.

Díky ti, maminko,
už pochopil jsem,
kdo to s tebou tehdy
u postýlky moje stál.